

„Popor românesc (...) dacă fii tăi ar fi fost uniți totdeauna atunci și pământul tău strămoșesc rămânea unul și nedespărțit.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 279

(6754/1319)

2 - 8 noiembrie 2016

Patibularul de agenție și nesfințenia creației sale

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este o „lucrare creativă” cum îi spun publicitarii într-o scuză ieftină! Este o pastişă mizerabilă care doar aparent pare potrivită „din întâmplare” în spațiul public după campaniile de scoatere a icoanelor din școli și acuzațiile președintelui față de „calea fanatismului religios” pe care ar fi apucat-o cele trei milioane de români semnari ai definirii noțiunii familiei ca uniunea dintre bărbat și femeie! Este un melanj al lipsei de inspirație

o blasfemie, nu poate fi atașată și nici scuzată excesului de imaginație al „artiștilor”, fie ei și „de debara”, fie ei și simple „cadavre” care încearcă să-și decupeze fracul epigonului sugrumat de propria-i carență de exprimare artistică.

În campania lor vizând pericolele folosirii telefonului la volan, publicitarii ar fi putut alege atâtea forme de exprimare. Dar să vie să lipești peste icoanele neamului niște grosolane „smiley face”-uri exprimă nu doar sărăcie imaginativă și lipsă de profesionalism, ci și o direcție de batjocorire cu dedicație.

o altă acțiune eșuată. Pentru că, în cele din urmă, nici publicitarii nu pot fi mereu geniali, nu?!

Dar, după batjocorirea imaginii sfinților noștri, ei au mers mai departe și le-au dat și noi nume. Arhanghelul Mihail a devenit „Sf. Zâmbărie Nevindecătorul”, Mântuitorul a fost transformat în „Sf. Trolofimia Preacobitoarea” (aici și o ridiculare deloc fină la adresa celor ce nu acceptă LGBT-ul în viața creștină) iar Sf. Ioan Botezătorul a fost transformat în „Sf. Clipocisie Gură de Plumb”.

De fapt, chiar „creatorii” au deslușit scopul real

Politica-i nemernicie pentru tot omul de-omenie!

George
Petrovai

Văzând că în cei 27 de ani scurși de la Decembrie lucrurile merg din prost în mai prost (economia culcată la pământ, țara scoasă la mezat, datoria externă de circa 100 miliarde dolari, moralitatea și educația în cădere liberă, tâlhăria și ciocoizarea în neconținut progres, sărăcirea devenită un fenomen de masă), tot mai des românii mințiți și dezorientați se întreabă cu

semnare, admit să poarte în continuare, spre luminița de la capătul interminabilului tunel, jugul impus lor prin ticăloasele înțelegeri politico-financiare dintre străinii corporatocrați și alogeni ce-și zic buni români)...

Tocmai aici este buba: De la sfârșitul celui de-al doilea război mondial și până în clipa de față, atât de bogata societate românească în omenie și frică de Dumnezeu, a cunoscut seria neagră a unor epurări/încercări (planificata decimare a intelectualității interbelice și a gospodariilor

a unor creatori de mesaje din agențiile de publicitate și efectul de turmă superioară a acelor care preiau imitativ, la rang de adevăr suprem, jalnicele crochiuri decupate din folclorul urban al variilor mesaje de denigrare a simbolurilor și valorilor naționale. Acolo unde portul, vorba, lucrările definitorii ale ființei noastre, sunt catalogate de denigratorii patibulari ca fiind perimate, rușinoase, aparținătoare unor timpuri „de debara”.

A folosi arta pentru a transmite mesajele unor campanii publicitare reprezintă un act creativ. Și adesea, exagerarea poate fi benefică încercării de a forța limitele artei „acceptate”. Ale „coconului” de exprimare, vizuală ori non-vizuală, în care o societate se simte confortabilă la momentul ei.

Dar a transforma totul, nu într-o ridiculare, ci

Dacă ar fi folosit caricaturi peste care să lipească plasturii moderni ai comunicării fugare, acele „emoticon”-uri definitorii lipsei de imaginație, de la uimire la zâmbete tâmpe, am fi vorbit de o minimă acțiune creativă. Dar nu, publicitarii au luat trei dintre icoanele noastre și au trântit peste fețele sfinților peticele fără viață ale comunicării moderne: „smiley face”-uri.

Neîndoindu-se, dacă celor de la „Charlie Hebdo” li s-ar fi propus o asemenea campanie, cu toată aplecarea lor spre ridiculizarea oricărei religii, și nu ar fi acceptat astfel de „lucrări creative” demne de clasele primare.

Și da, dacă publicitarii non-creativi s-ar fi limitat la această formă de (non)exprimare, campania lor vizând reducerea accidentelor auto, ar fi fost doar

al campaniei, în momentul în care au ieșit la rampă cu singura replică de care au fost în stare în fața oprobriului public, susținând că „a presupune că icoanele ne protejează în orice situație este pe cât de absurd, pe atât de periculos”. Adică, întreaga campanie era îndreptată, de fapt, nu împotriva folosirii telefonului la volan, ci a icoanelor care, după școli, a trebui înlăturate probabil și din mașinile personale, iar mâine-poimâine și din viața noastră, nu?!

nađuf: „Unde sunt cetățenii capabili și onești ai acestei țări? Că doar nu ducem lipsă de asemenea oameni. Atunci de ce stau deoparte?!...”

Da, și totuși, România postdecembristă nu duce lipsă de oameni cinstiți și înzestrați de la natură. Dovadă că aproape patru milioane de compatrioți și-au luat lumea în cap în perioada postdecembristă (cel mai masiv exod din întreaga istorie a românismului!), dintre care mai multe zeci de mii sunt specialiști de mână-ntâi; dovadă, totodată, că cei mai galonați dintre studenții noștri sunt rocolați încă de pe băncile facultăților, în principal ale celor de stat, de către guvernele și companiile occidentale, astfel că-i deja o cutumă ca România din ce în ce mai să r a c ă , inclusiv prin această neîntreruptă hemoragie de materie cenușie, să-i îmbogățească pe cei putrezi de bogați.

Mă rog, o atroce consecință a democrației originale, implantată pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu și pângărite de neoameni, o democrație în care majoritatea este sistematic umilită și jefuită de o minoritate găunoasă (românii get-beget, ireversibil marcați de răbdarea prefăcută în re-

satelor în perioada teroarei bolșevice, expatrierea evreilor și sașilor, fuga în Occident a românilor sătui până peste cap de „raiul” comunist, uriașul exod postdecembrist), toate aceste hăuri de inteligență și moralitate fiind la rezezeală umplute cu lichidism și bătădărie.

A nu se uita că este nevoie cam de trei generații pentru izvodirea unui intelectual veritabil. Cum procesul de degradare socială continuă și în zilele noastre, se cheamă că românii mai au de așteptat câteva decenii până când hăitul edificiu al semidoctilor și falșilor culți va fi pentru totdeauna înghițit de neant sub presiunea istorică a demnității și bunului simț. Firește, dacă românii vor refuza pe viitor să fie transformați în cobai...

Vasăzică, nu numai că actuala societate românească este extrem de bolnavă în plan moral-spiritual (adevărate cauză a profundelor crize care o macină), dar este bine cunoscut faptul că pe aceste meleaguri, potrivit dictonului „Cine nu-i cu noi, este împotriva noastră, și atunci trebuie neutralizat”, niciun om credincios și cinstit nu face mulți purici în făcătura numită politrucianismul postdecembrist!

Împlinirea istorică a naționalismului românesc!

Vitalie
Pastuh

Este o ideologie creată de intelectuali, apoi, într-o măsură mai mare sau mai mică, asimilată de diferite segmente sociale. Conținutul depinde de apartenența clasială a creatorilor, de conținutul concret al epocii, de sarcinile fixate, de faptul că a fost sau nu preluat de către stat. Trăsătura comună a variantelor de ideologie naționalistă: ele „crează și susțin națiunea ca un concept de identificare comună pentru un grup de oameni”. În acest sens, este interesantă afirmația unui italian: „Noi am creat Italia, acum ne-a rămas să-i creăm pe italieni” (Massimo de Agzelio). Trăsăturile definiției ale națiunii sunt comunitatea de limbă, tradiții, cultură, a teritoriului de viațuire și activitate economică.

Naționalismul rațional românesc, care este un naționalism luminat de ideea apărării, „...va cuprinde în sine lupta contra elementelor străine ce tind a subjugă sau a stăpâni pe orice țărâm un organism etnic” (A. D. Xenopol). Naționalismul tinde a construi statul pe temelie etnică. Principala reușită a naționalismului este Statul-națiune - care poate promova naționalismul națiunii bășinașe.

Către mijlocul secolului al XIX-lea, naționalismul prezenta deja un fenomen general european. Se constituiau statele naționale moderne. Însă tipurile concrete de naționalism erau variate.

Tipologia naționalismelor:

1. Naționalismul etnic primordial – națiunea este definită prin apartenența reală sau imaginată a unei comunități la factorul „sângelui”, factorul genetic, rasial. M. Eminescu vorbea de rasa românilor proveniți din daci. La baza naționalismului etnic primordial stă memoria istorică. Are caracter conservator.

Accentul este pus pe tradițiile istorice, nu pe elaborări de progres social.

2. Naționalismul cultural - definește națiunea prin comunitatea de limbă și tradiții, inclusiv religioase. De la stat, naționaliștii acestui tip cer susținerea limbii și culturii majorității populației; pot fi idei de asimilare a minorităților etnice întru păstrarea uniformității națiunii. Legitimitatea statului este apreciată sub unghiul capacității lui de a

contribui la ameliorarea vieții culturale și sociale a națiunii.

3. Naționalismul politic – tipic pentru metropole (Marea Britanie, Țările de Jos, Franța, SUA). El tinde să plaseze statul național concret în superioritate lingvistică, culturală, economică față de alte state.

4. Naționalismul liberal – poate fi caracterizat concis de spusele „are gură de miel și inimă de lup”. Subordonează categoriile morale-patriotice așa numitelor „drepturi ale omului”. Minimalizează rolul statului în viața economică. Este promovat în favoarea intereselor burgheziei mari.

5. Naționalismul civic al poporului (sinonim: naționalismul revoluționar-democratic) - autoidentificarea apartenenței naționale se face prin alegerea personală benevolă. Legitimitatea statului este apreciată de măsura în care statul reprezintă „voința națiunii”. Afirmarea activă a naționalismului civic. Acest tip de naționalism a funcționat în lupta de eliberare națională a țărilor Lumii a Treia de jugul colonial occidental. Exponenți de vază: Gandhi, Mandela, Neru.

6. Naționalismul civic de stat – este promovat de către stat; cetățenii, care-și subordonează interesele personale sarcinilor de fortificare a puterii economice și militare a statului, constituie națiunea. Statul nu recunoaște independența intereselor și drepturilor legate de apartenența rasială, etnică sau religioasă.

7. Naționalismul reformator – are tendința principală de a conferi un caracter mai național structurilor și relațiilor din cadrul statului existent.

8. Naționalismul religios – îmbinarea ideilor naționaliste cu ideile unei confesiuni religioase.

9. Naționalismul de protecție în fața activităților saprofite ale burgheziei iudaice. A fost indus – ca reacție de răspuns a popoarelor bășinașe din diferite țări, unde elita financiară-comercială-economică iudaică depășea limitele securității poporului, în sânul căruia poposise.

Din cauza afacerilor jecmănitore ale elitei iudaice, țările Apusului se vedeau nevoite să izgonească pe toți evreii din sânul lor, iar în Rusia, din vechi timpuri, se practicau pogromuri populare, fusesse adoptată o legislație specială de protecție a intereselor rușilor. Ciocnirea intereselor (nu numai a

celor parazitare) ale iudaicilor din Imperiul Rus cu legislația de protecție a statului a creat, în Imperiul Rus, așa numita Chesiuve evreiască. Rămasă nesoluționată.

10. Naționalismul socialist – îmbinarea ideilor naționaliste cu cele socialiste.

11. Etnocentrismul economic-civic românesc – primordialitatea dezvoltării economice în favoarea Țării și a națiunii civice, naționalism civic și reformator, doctrină socialistă, orientări valorice ortodoxe moderne.

12. Naționalismul separatist – orientarea de separare de statul existent.

13. Naționalismul iredentist – orientarea de alipire a unei părți din statul existent la alt stat.

Naționalismul șovinist sau pur și simplu șovinismul iese în afara genezei comune pentru tipurile de naționalism descris mai sus. Între șovinism și naționalism există o relație de tip cauză-consecință. Șovinismul cotidian și cel politic constă în afirmarea superiorității unei națiuni asupra altora, are pretenții exclusiviste, ajungându-se, în extremă, la intoleranță națională. Propaganda șovinismului e chestie penală. Faptul trasează deosebirea dintre naționalism și șovinism.

O cauză a naționalismului din republicile sovietice, spunea V.Lenin, o constituie șovinismul rusesc, ca reflectare a fostelor privilegii ale rușilor din Imperiul țarist. Deci, dacă nu ar fi existat șovinismul velicorus, naționalisme locale antirusești nu apăreau.

În domeniul relațiilor între națiuni există încă două manifestări șovine – ca ideologie și politică de stat: fascismul și nazismul. Sunt produse ale marii burghezii.

Fascismul – doctrină, sistem politic - fondat de către B. Mussolini, este „Forma cea mai reacționară, fățișă, teroristă de dictatură a burgheziei imperialiste, care prin oprirea clasei muncitoare și a tuturor elementelor progresiste ale societății și prin suprimarea libertăților democratice, urmărește menținerea puterii burgheziei și pregătirea războaielor de cotropire” (Dicționar). Ideea organizatoare a fascismului este teoria superiorității rasiale.

Nazismul (germ. Nazismus) – ideologie politică din Reichul al Treilea, era o formă de fas-

cism, îmbinată cu rasismul german și cu antiudaismul. A fost reacția burgheziei nemțești la înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial și la enormele constrângeri materiale și militare umilitoare impuse de către statele biruitoare. Falsuri politice naziste: falsul din definiția Reichului al III-lea: cică germanii sunt un popor fără clase sociale și fără contradicții de clasă... Alt fals al lui Hitler care a numit impropriu ideologia sa ca „socialistă”. Însă Hitler avea dreptate, când scria: „Noi am fi putut să ne numim Partid liberal (ar fi fost o denumire adecvată esenței – n.n.). Însă am hotărât să ne numim Național-socialiști”. Denumirea falsă era o momeală pentru oamenii muncii și o fațadă acceptabilă – pentru lume. Deosebirea principală între naziști și veritabilii socialiști-marxiști constă în faptul că marxiștii neagă proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, iar naziștii o acceptă și nici nu au de gând să o nimicească. Hitler afirma: „Socialismul (în concepția falsificatoare a lui Hitler – n.n.) este o tradiție antică ariană, germană”. Așadar, nazismul german conține ingredientele: liberalism + naționalism primordial rasist + expansionism teritorial + anticomunism + antiudaism + antislavism.

Despre naționalismele românești. Primele idei naționaliste au apărut în Țările Române la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Naționalismul românesc etnic primordial. A fost manifestat de către cărturarul, pedagogul și scriitorul moldovean din imperiul Rus, Alexandru Hâjdeu (1811-1872), tatăl lui B.P. Hașdeu. Influențat de clasicismul lui Herder, A. Hâjdeu a fost preocupat de valorificarea (în limba rusă) a creației populare din Moldova de Est, idealizând trecutul.

Cărturarul moldovean a adus o contribuție importantă la unificarea Principatelor Române. În sfera preocupărilor naționaliste, A. Hâjdeu a rostit trei cuvântări memorabile la Brașov (1837), București (1839), Hotin (1840), -afiat atunci în componența Imperiului Rus. Discursul său de la Hotin, tradus apoi imediat în română de către C.Stamati, a fost ținut în fața personalului pedagogic și al absolvenților școlii județene. Eforul școlilor din județul Hotin, A Hâjdeu rostise discursul cu titlu sugestiv și

riscant „Suvenire din cele trecute, idee din cele de față și arătare de cele viitoare ale Moldaviei”. Nota bene: nu ale Basarabiei - toponim improvizat de anexioniștii ruși și apoi preluat de mulți români, ci ale Moldaviei!. Despre „Cele viitoare ale Moldaviei” – continuatoarea a „suvenirelor” trecutului. Unii cercetători apreciază ca „mesianism românesc” anumite idei naționaliste ale lui A.Hâjdeu. Peste un timp, cărturarul naționalist a fost nevoit să plece din Hotin. La noul loc de lucru – în Vinița – va preda matematica și franceza... Dar asupra naționalismului etnic primordial al lui M. Eminescu nu ne vom opri. E destul de cunoscut.

Naționalismul românesc revoluționar-democratic.

Îl găsim elaborat ca doctrină în scrierile lui Nicolae Bălcescu (1819-1852). N. Bălcescu este considerat de drept întemeietorul naționalismului românesc cu ferment revoluționar. Util ar fi să citim scrierea lui Bălcescu „Manualul bunului român” (este în Biblioteca Metropolitană). Pe atunci, încă nu exista România-stat, da Nicolae Bălcescu elabora anticipat manualul bunului român!

Interesantă este evidențierea de către N.Bălcescu a priorității în dilema Libertate-Națiune: „Națiunea este mai importantă ca libertatea. Pierdută, Libertatea se recapătă, dar Națiunea odată distrusă, este definitiv dispărută”.

Acest naționalism a fost manifestat de generația pașoptistă. Este sugestivă denumirea programului în 36 de puncte a revoluționarilor moldoveni „Dorințele partidei naționale din Moldova” (august 1848). În Principatul Moldovei, revoluționarismul social și de eliberare națională a rămas curent de opinie, în Transilvania mișcarea revoluționară a fost manifestată în ideologie și activități sociale-armate, preponderent naționale. În Transilvania și Valahia, naționalismul românesc „a avut mâini lucrătoare”.

Menționăm: oprimatorii din Ardeal nu erau iudei.

Fenomenul Dragnea în Basarabia!

Listele electorale pentru prezidențiale arhipline de persoane decedate

Galina
Martea

În astă lume orice țară există cu dificultățile, defectele și perfecțiunile sale, însă este o societate, în mod aparte, care se confruntă nemilos, în limite anormale, cu tupeul individului și fărădelegile sociale comise de clasa de guvernare, componente care sugrumă orice speranță pentru un popor de a supraviețui în condiții cât de cât firești. Este vorba de R. Moldova, țara cu identitatea națională pierdută, țara în care orice guvernator consideră că este cel mai bun, țara în care nimeni nu are încredere în aproapele său, țara în care minciuna/neadevărul/ticăloșia este la ordinea zilei, având ca scop doar înșelarea cuiva sau mai bine zis înșelarea poporului, la direct și indirect, de către clasa dominantă. Astfel, în mod intenționat, are loc denaturarea adevărului doar pentru a distruge până în talpă tot ceea ce a mai rămas uman în societate și pentru ca cineva să dețină puterea autoritară în stat. Într-o ținută destul de evidentă pentru societatea basarabeană este fenomenul puterii, element care atrage în sine numai persoane dornice de a fi la carma statului, acestea fiind persoanele fără morală necesară și fără identitatea autentică.

Pentru obținerea fotoliului în stat, persoanele dornice de putere recurg la orice acțiuni ilegale și își exprimă caracterul prin cele mai josnice și umiltoare calități caracteristice unei ființe negative. Aceasta are loc, în mod evident, atunci când sunt declarate alegeri prezidențiale, parlamentare, locale, etc. Un exemplu viu este evenimentul actual care se desfoară în cadrul țării și anume: derularea/pregătirea procesului

pentru alegeri prezidențiale ce va avea loc în 30 octombrie al anului curent. Așa cum deja se cunoaște, pentru a candida la presedinție sau mai bine zis la funcția de președinte a țării, inițial, s-au înscris 24 de persoane. Însă, până la ziua de azi, sunt înregistrate oficial în campania electorală doar 12 persoane. Acestea sunt: Marian Lupu (PDM), Mihai Ghimpu (PL), Iurie Leancă (PPEM), Andrei Năstase (PDA), Inna Popenco (PS), Mișcarea „Ravnopravie”), Dumitru Ciubașenko (PN), Maia Sandu (PAS), Igor Dodon (PSRM), Silvia Radu (Candidat Independent), Maia Laguța (Candidat Independent), Ana Guțu (Partidul Dreapta), Valeriu Ghilețchi (Candidat Independent). Nemijlocit, persoanele nominalizate au fost înregistrate în calitate de candidați în baza listelor electorale ce cuprind numărul necesar (sau mai mult decât cel stabilit) de alegători. Deci, acuma este cazul să ne referim la cifrele incluse în listele electorale privind alegătorii și, desigur, dacă aceste cifre sunt autentice sau nu. Potrivit experților în domeniu, Comisia Electorală Centrală (CEC) a numărat cu peste 300.000 de alegători mai mulți decât cetățenii oficiali ai țării. Deci, în data de 13 septembrie al anului curent, CEC a prezentat numărul total de alegători înscrisi în Registrul de Stat al Alegătorilor (RSA) în număr de 3.237.072 persoane, pentru care CEC va tipări și buletine de vot respective. Însă, RSA precizează că doar 2.854.557 dintre aceștia sunt atribuiți pe circumscripii electorale, iar ceilalți sunt persoane fără reședință și cetățenii cu drept de vot domiciliați în unitățile administrativ-teritoriale din stânga Nistrului. În așa mod, numărul alegătorilor depășește cu 323.791 de persoane față

de numărul de cetățeni calculați în Recensământul din 2014, inclusiv, persoanele cu vârsta de până la 18 ani.

Totodată, se specifică, numărul respectiv este în creștere cu aproape de 54 mii persoane față de numărul alegătorilor înscrisi în alegerile parlamentare din 2014 și cu peste 200 de mii față de alegerile parlamentare din 2010. Astfel, se consideră că cifrele în cauză stărnesc mari nedumeriri față de datele statistice care se referă la populația țării, aceasta fiind mereu în descreștere rapidă în ultimii ani. În cazul dat, potrivit unor experți și politicieni, se constată că numărul alegătorilor a fost majorat artificial cu scopul de a frauda alegerile prezidențiale din 30 octombrie curent (relatează Anticorupție.md). În același timp, Anticorupție.md relatează următoarele: „Aceste erori (dublări de nume, de adrese, etc.), create în urma turismului electoral, ca urmare a aplicării greșite a art. 123 Cod Electoral, au fost constatate în rezultatul unui audit al listelor electorale efectuate în 2012-2013 cu participarea International Foundation for Electoral System. La acel moment, erorile depășeau cifra absolută de 241 de mii de alegători neaveniți în listele electorale, ceea ce reprezenta nouă la sută din totalul alegătorilor, la acel moment (decembrie 2013, când numărul total de alegători în listele electorale era de 2,5 milioane de persoane). Deși auditul listelor electorale s-a efectuat cu scopul de a le pune la baza RSA, din primăvara lui 2014 și până la alegerile parlamentare din noiembrie 2014, calitatea RSA și a listelor electorale a degradat continuu”, susține Ștefan Urțu, fostul vicepreședinte al CEC. Fostul membru al CEC afirmă că deține date incontestabile că

astăzi RSA conține până la circa 400.000 de alegători care nu sunt aveniți în listele electorale, figurând spre exemplu în două sau trei locuri în același timp. De toate aceste nereguli ar trebui să se ocupe Procuratura, dar ea emite deja a patra ordonanță de nepornire a urmăririi penale”, a declarat presei fostul funcționar public”. Sunt și alte afirmații realizate de fostul vicepreședinte al CEC, Ștefan Urțu: „...vedem că acum listele sunt într-o stare și mai gravă decât au fost. De exemplu, în Basarabeasca se declară că sunt 10 mii de alegători, în timp ce de fapt, locuitori aici sunt 7441. Sunt o sumedenie de localități cu o astfel de situație. Sunt oameni aduși cu totul din altă parte...”. Iar, editorialistul Victor Ciobanu spune: „Am văzut poziția beton a noii conduceri a CEC-ului care zice că avem 3,2 milioane de alegători - o cifră absolut ireală care nu poate exista în natură și am demonstrat asta prin numărul populației economice active. Am ajuns la estimări de la 2 la 2,5 milioane. Acolo e numărul alegătorilor, nu poate fi mai mare. Explicația CEC-ului depășește acea limită în care intervine răspunderea administrativă și chiar penală. Legea spune că CEC-ul este responsabil de liste. Atunci când marja nu e jumătate de milion, dar când depășește 50 la sută, despre ce proces electoral în general vorbim în aceste condiții? Rezultatul poate fi oricare, el poate fi fraudat cu zece la sută, cu 20 la sută, cu 30 la sută. Deja e clar și în favoarea cui, la cheremul cui se află CEC-ul...”

Dar, pe lângă cele relatate mai sus, un fenomen destul de emoționant are loc atunci când în listele electorale ale candidaților pentru alegeri prezidențiale se regăsesc morții, persoanele decedate.

Conform declarațiilor realizate de Veaceslav Agrigoroae, secretarul CEC-ului, pentru presă, aflăm următoarele la acest subiect: „Persoanele decedate apar cel mai mult în listele susținătorilor pentru candidații Mișcării „Ravnopravie” la prezidențiale, iar în listele celorlalți candidați se regăsesc câte doi-trei morți”. Totodată, acesta a mai declarat: „Morți sunt, dar nu în cantități mari, ca să nu facem din asta tragedie...La toți candidații care s-au înregistrat până acum sunt morți”.

Pentru a evidenția cât de neomenoasă și nerespectuoasă este atitudinea clasei dominante față de omul societății basarabene, atunci vom lua ca referință doar un singur exemplu și anume: alegerile prezidențiale ce vor avea loc în R. Moldova, 30 octombrie al anului curent. Pentru deținerea puterii în stat, omul este capabil de orice nelegiuire și obrăznicie. Astfel, pentru a câștiga un vot în plus și, nemijlocit, pentru a obține funcția în puterea statală, candidatul electoral impune și morții să participe în alegerile prezidențiale prestabilite. Probabil, prin promisiunile făcute de candidații respectivi, ulterior, viața celor decedați va fi mai frumoasă și mai îmbelșugată pe lumea cealaltă. Prin urmare, realitatea prezentă este o mare tristețe pentru societate și popor, atât în lumea celor vii, cât și în lumea celor morți. Pe când, existența persoanelor cu putere în stat se bazează pe placerea sufletească extrem de enormă pentru că sunt în stare să falsifice și să dezonoreze valorile naționale/umane și, nu în ultimul rând, să înșele/dezamăgească cu multă ușurință poporul care este deja la marginea prăpastiei.

Guvernul Pinochio! Dacă ești din Sistem poți fura, să minți și plagia fără consecințe...

Ionuț
Tene

Devine tot mai evident că clasa noastră politică este într-o fundătură de mocirlă fără ieșire. Ultimele piruite imorale ale guvernului tehnocrat compromis și ideea de profesionalism din România. Nu mai e de ajuns că avem un guvern delegat de Bruxelles ca să satisfacă interesele comisiei europene, guvernelor occidentale și multinaționalelor în România, ci și unul care acoperă minciuna și furtul la rang de stat.

Nu sunt un apărător al parlamentului și nici al celor care s-au compromis în acte de corupție de 26 de ani, dar nu pot fi de acord ca un ministru român să mintă și să nu sufere consecințele legale. Raluca Prună, ministrul Justiției, face o

declarație la o ședință de lucru oficială că a trebuit să mintă la CEDO în legătură cu finanțarea penitenciarelor, deși nu avea banii alocați de la buget. Minciuna era făcută de Prună în stilul patriotic securist de dinainte de 1989, ca să dea bine la oficialii europeni. Dincolo de „bunele intenții” Raluca Prună a mințit niște oficiali europeni și a spus asta cu nonșalanță la alți oficiali din România, fără să fie sancționată. Nu poți face Justiție în România stând cu ...pruna, pardon minciuna la masă. Ce să spună tinerii și funcționarii din România apud Raluca Prună? Ce exemplu oferă Ministrul Justiției românilor: că poți minți fără să clipești dacă ești de partea bună a baricadei, alături de noua securitate, de Sistem sau de Klaus Iohannis. Pe bună dreptate, parlamentul a

depus o moțiune pentru demiterea Ralucai Prună, dar Dacian Cioloș care acum și-a arătat fața adevărată de aparatcic utecist creat de fostul regim comunist a respins moțiunea și o menține pe „mincinoasă” în funcția de Ministru al Justiției. În această funcție trebuie un om fără pată, de o probitate morală ireproșabilă, nu cineva care a mințit la CEDO și se mai și laudă cu acest lucru. Dar la noi bătaia politică de tip balcanic nu mai ține cont de morală și bunul simț. Dacian Cioloș a venit cu justificări de prim-secretar de partid întorcând cuvintele lui Prună într-un limbaj de lemn ce amintește de perioada ceaușistă. Ce-l oprea pe Dacian Cioloș să numească un alt ministru al Justiției? Orice român care face cea mai mică greșală plătește în fața Justiției, însă Raluca Prună,

nu!

Eu cred că Sistemul îl oprește pe Cioloș să-și schimbe ministri care greșesc pentru că chiar el însuși poate e un produs al acestuia. Pentru mine, de azi această conducere de la Palatul Victoria va purta numele de Guvernul Pinochio. Această menținere a unui ministru în funcție, care a mințit la CEDO, e de fapt un semnal letal pentru societatea românească. Dacă ești de partea Sistemului, a noii securități și a cuplului Iohannis/Cioloș poți minți ca Prună, poți fura dacă o faci pentru multinaționale și guvernele marilor puteri occidentale, poți plagia doctoratul ca oamenii propulsați în funcții înalte și justițiare de Băsescu și poți fi colaborator al fostei securități prespălat de CNSAS prin decizie politică, deși ai semnat anga-

jamentul. Românii au înțeles repede mesajul Guvernului Pinochio și al proprietarului celor șase case din Sibiu: cine e cu noi are dreptul să fure cu străinii, să plagieze doctorate și să nu aibă nicio grijă privind angajamentele de colaborare cu vechea sau noua securitate?

Tot mai mult, România sub comanda funcționarilor de la Bruxelles detașați temporar la Palatul Victoria, trece de la statutul de subcolonie, la cel de filială a unei multinaționale sau la cel de umil antreu de la ambasada germană sau americană. Ion Heliade Rădulescu dacă ar fi apucat să trăiască în aceste zile de neo-iobăgism colonial ar fi trebuit să scrie altfel îndemnul: „Mințiți băieți, orice furați băieți, numai pentru Bruxelles!”.

Cu „cioloseala” vopsită în gardul dezunirii tehnocrate

Cezar Adonis
Mihalache

Domnul „Tâmpu” a vorbit! Despre Unire... Adică, despre... neunire, că un proiect care să strângă țarina provinciilor rătăcite, furate, predate, să readucă pământurile noastre, acolo, la pieptul mumei-țară nu cade bine structurii programului guvernamental de vârf de țoapă în cadență de regionalizare tehnocrată. Așa că, din (im)postura de vicepremier, numitul Dâncu Vasile a transmis mesajul pe care foaia de ceapă Julien Cioloș nu a avut curajul să-l azvârle în ochii străzii: Fără Unire! Că nu e trecută în programul oficial al tinichelei grobian-tehnocrate. Nu sub forma aceasta, ci poate ca o „provincie” într-o altfel de Uniune Europeană, zice Dâncu, „extinsă”, pesemne extinsă prin acele enclave pe care UE vrea să le facă la marginea suratelor mai sărace pentru refugiații pe care să-i împingă, cât de curând, așa cum a făcut cu industria grea, poluatoare, care-i deranja nasul sensibil, spre liniile „exterioare” ale Uniunii.

Maria
Diana Popescu

Inamicii cetățeanului român dorm de 27 de ani sub aceeași plapumă și de câte ori se dezvelesc în somn își trag câte un șut în fund și, după caz, când dorm cu gura căscată, își sar în spinare. Așadar, cine dă mai mult pe cucuvelele lui Koveși? Mîine-poimîine vor fi scoase la licitație pe sute de milioane de euro, iar Ghiță n-are decît să plîngă ca o muiere după gemenele din cutia roșie! E foarte greu să-i diagnostichezi pe șacalii aștia după modul în care se văicăresc și le curg lacrimile de crocodil! Toți sînt nebuni de legat, iar nebunul trage foloase și din plîns și din rîs și știe cel mai bine șă-și țină fratele de fraudă cu masca de oxigen pe față. Uitați-vă la acești asasini ai societății, acești lătrători și trădători de profesie cum scupă în palme și apucă lopata cu entuziasm, pentru că, nu-i așa?, groapa dușmanului de clasă trebuie săpată cît mai adînc în Watergate-ul românesc! Dacă vreunul dintre ei ar refuza să dea ajutor groparilor, ar însemna că susțin adevărul care nu le convine, și e

Iar dacă se oprea aici, Vasile Dâncu rămânea doar cu acea față de cioclu al românismului. Dar a continuat, revărsându-și năduful peste o generație frumoasă care ar putea să-l arunce oricând în tomberonul istoriei.

Strepezindu-și dară

buzele din impotența din care nu poate ieși, aceea de a nu fi în veci ocârmuitorul ce (încă) se visează, un soi de guvernator de Ardeal, „premier” de regiune cu atribuții extinse, a mînjit imaginea frumuseții tinerilor cu balele lui de entorsă bătrână.

Poate „în altă

Cârpe! Doar niște simple cârpe!

musai să fie eliminat. Cetățeanul român, fraudat și batjocorit, s-a săturat de reglarea conturilor între mafioții din Casa Poporului. Reglare zadarnică, adică fără absolut niciun folos pentru el, umilul și umilitul cetățean român!

Nemuritoarea Putere de la București colcăie de cucuvele, președintele Iohannis joacă și el la intimidare ca agent electoral al PNL, statuia Laurei Codruța Koveși a devenit sac de box, alegerile din decembrie se anunță, de pe acum, un război distractiv (de un humor negru) și grotesc. Cucuveaua mov tremură din toate aripile în ramurile copy-paste ale serviciilor secrete, infractorii și pușlamalele cu epoleți dintre cei mai grei își fac crucea mare cînd taie și spînzură, iar fără gradele lor, lumea i-ar lua la bătaie cu pietre. Deși numai în picioare ne putem înălța, noi mergem ca turmele și ne pierdem lîna de aur cînd ne lăsăm tîrîți prin mărăcinii lor. Problema cucuvelelor din cutia roșie nu va fi lămurită niciodată public, deocamdată, ele au fost duse dinaintea procurorilor. Sebastian Ghiță s-a prezentat la DNA Ploiești cu două

conjunctură istorică”... Dar nu acum, nu în „conjuncturile” pe care le au de țesălat pe mărtoaga regionalizării argații tehnocrați.

Și pentru că nu poate ieși din clișeele lui de profesor umoral universitar, nu poate avea viziunea unei

să îi zică unire, alții pot să îi zică altfel” (poate chiar regionalizare, nu?!) nu trebuie să fie în prelungirea simțirii oamenilor. Că ei nu știu ce simt, ne insinuează mizerabilul. Așa că, un astfel de proiect „nu se face în stradă” (din stradă doar îl fură ei, politicienii!), „nu se

face prin declarații”, și „nu se face neapărat prin campanie electorală” (dixit același sconcs!).

Vasile Cioloș a lui Dâncu Julien grăiește dară apostila tehnocraților: nu în stradă, nu prin voința maselor, nu prin referendum, ba, în viziunea acestui agresiv regionalizator cu un

măreții, căci nu vede dincolo de însemnările primite, Vasile Dâncu a comis și cea mai porcească etichetare a gestului a milioane de români. Unirea, pentru acest sconcs elitist, reprezintă doar „o etichetă”.

Acestui proiect căruia, trîmbițează guvernamental individul, „unii pot

guiță și se smiorcăie Ghiță! Știa de la început cu cine are de-a face, știa că o cucuvea de stîncă este o pasăre care își pîndește prada și vînează de obicei noaptea sau în lumina crepusculară a podgoriilor, godaci, insecte mari, rîme, rozătoare mici, păsări, șerpi mici sau șopîrle, că are nevoie de scorburi sau găuri pentru cuibărit, locuri cu ascunzișuri și de pîndă. Doamne, și ce bogat e regnul politic românesc! Speciile de netrebniți, doctori în cucuvele și corupție vor vrea să le dăm votul în decembrie! Dați-le o lecție, nu-i votați pe niciunul dintre ei! Cei mai mulți se reîntorc pe liste ca să schimbe vechile cătușe cu unele noi! Lătratul în campanie e o ocupație bănoasă pentru ei, dar e o treabă ciinească. Vai de noi dacă n-am înțeles că pușlamalele astea nu mai au ce căuta în politică! Vai de noi dacă n-am înțeles că patria română este – trebuie să fie - un altar de rugăciune, nu un circ păgîn cu bufoni specializați în jafuri ordinare. Elena Udrea - cu nesimțire și monumentală obrăznicie -, scoate din nou capul, dar ruptă de Băsescu, și declară că va candida ca in-

„nu acum” care înseamnă, de fapt, „niciodată”.

Așadar, „Tâmpu” a glăsuț! Acum, să vedem cum o să-i spună tînăra generație, chiar la cursurile lui de infatuare didactică, despre ceea ce înseamnă pentru ea, Unirea. Poate o să-i arate și cum înțeleg ei, tinerii, ideea de „o altă conjunctură istorică”, ridicând inclusiv capacul tomberonului pentru acest schelet fandosit care umblă cu cioloseala vopsită.

Și nu, Unirea nu este „o etichetă”! Pentru că Istoria nu este un simplu „post-it”! În schimb, oamenii de țepa unui asemenea dinozaur politic, un profitor didactic și un impostor al gândirii, da, sunt biete etichete! Unele care atîrnă în culoarea cenușie de la piciorul de lemn al clasei politice.

dependent și va strînge semnături în stradă și pe feisbuc și că aspiră la funcția de președinte al Comisiei SRI (ca să vezi?), motivînd public că cei din această comisie SRI „sînt niște cîrpe”. Știa Udrea mai bine!

Mafia în țara noastră nu e o bandă de cartier, cu o cucuvea, trei lei paralei, un urs împușcat, o panteră și niște mistreți măcelăriți de Țiriac. E un labirint de rețele, protejate și întreținute de instituțiile statului.

În sînul acestora sau înrolat lichelele care au avansat de la statutul de scursuri ale societății la cel de „rechini”, specializați în corupție, fraudă, cămătărie, șantaj, prostituție, proxenetism.